

Το πιο θανατηφόρο θρίλερ, ιδανικό για τους θαυμαστές
των **Holly Jackson** και **Karen McManus**

RAVENA GURON

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΣΤΕΡΓΙΑ ΚΑΒΒΑΛΟΥ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

Το ξεκαθαρίζω από την αρχή: δεν σκότωσα εγώ τον Χιου Χένρι Βαν Μπόρεν.

Δεν είχα την παραμικρή εμπλοκή στη δολοφονία του. Τουλάχιστον, όχι από πρόθεση.

Η μαμά πιστεύει ότι έχω κάποιο λανθάνον τραύμα που με βασανίζει. Δεν είναι ψυχολόγος ή κάτι τέτοιο – απλώς παρακολουθεί πολλά ντοκιμαντέρ, και πιστεύει ότι αυτό την κάνει ειδική στα πάντα. Προφανώς, το να γράψω τι συνέβη θα με βοηθήσει να το διαχειριστώ. Εγώ νομίζω ότι όλα αυτά είναι βλακείες, όμως όταν το είπα ευγενικά απέξω μου, η μαμά μου έριξε ένα ψυχρό βλέμμα το οποίο έλεγε: *Το καλό που σου θέλω, να κάνεις αυτό που σου λέω, Τζες Σουντάρι, αλλιώς θα τις φας με την παντόφλα.*

Στην πραγματικότητα, η μαμά δεν με έχει δείρει ποτέ. Απλώς με απειλεί με «την παντόφλα».

Όπως και να 'χει, θα γράψω όλη την αλήθεια σε αυτό το τετράδιο, παρόλο που θα προτιμούσα να ξεχάσω το όλο θέμα.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν με τη θλιβερή ιστορία μου.

* * *

Μια βδομάδα πριν σκοτωθεί ο Χιου, ήμουν μπροστά στο πρώτο περιστατικό που έδειχνε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

Καθόμουν μόνη στην άκρη ενός από τα μεγάλα, γυαλισμένα ξύλινα τραπέζια στην τραπεζαρία. Η καλύτερη, και μοναδική, φίλη μου, η Κλεμεντίν-Τάντζεριν Μπριγκς, είχε αποφασίσει να χάσει το βραδινό για να μπορέσει να αφοσιωθεί περισσότερο στο νέο της εγχείρημα – ένα podcast που θα ανέλυε λεπτομερώς τη σκληρή μοίρα του βατράχου της λίμνης Τιτικάκα. Το παρατσούκλι του ήταν «βάτραχος με όσχεο» και, απ’ ό,τι φαίνεται, το είδος κινδύνευε να εξαφανιστεί (η Κλεμ πίστευε ακράδαντα ότι ακόμα και τα άσχημα πλάσματα άξιζαν να σωθούν). Και, ναι, το Κλεμεντίν-Τάντζεριν είναι το πραγματικό της όνομα – οι γονείς της έλεγαν ότι τα φρούτα ήταν το είδος με τις μεγαλύτερες πωλήσεις στην αλυσίδα των υπερκαταστημάτων τους με βιολογικά προϊόντα, και οι μεγάλες πωλήσεις τούς έφερναν χρήματα, και οι γονείς της Κλεμ αγαπούσαν το χρήμα.

Είχα στηρίξει ένα βιβλίο στην κρυστάλλινη κανάτα με χυμό πορτοκάλι μπροστά μου. Η αλήθεια είναι πως δεν το διάβαζα, αλλά το είχα φέρει μαζί μου για να νομίζουν οι άλλοι ότι επίτηδες καθόμουν μόνη μου, για να συλλογιστώ απερίσπαστη. Ότι είμαι μυστηριώδης, ότι είμαι πολύ άνετη για να χρειάζομαι φίλους. Είμαι σίγουρη ότι τους είχα ξεγελάσει όλους.

Υπήρχε ένας μεγάλος άδειος χώρος γύρω μου στο τραπέζι, λες και απωθούσα τον κόσμο. Πιο πέρα στον πάγκο, η συγκατοικός μου κουτσομπόλευε φωναχτά με τις φίλες της. Το διαπεραστικό τους γέλιο μού είχε πάρει τ’ αυτιά, αλλά και πάλι ευχόμουν να χωρούσα κι εγώ στην παρέα τους.

Ωστόσο, ποτέ δεν θα το έκανα. Δεν ταίριαζα στο Σχολείο Χέιμπακλ. Ό,τι κι αν έκανα, όσο ευγενική κι αν ήμουν, για τους

άλλους θα ήμουν πάντα το φτωχό παιδί, η περίπτωση φιλανθρωπίας.

Πότε πότε, γυρνούσα μια σελίδα από το βιβλίο μου, για να κάνω το όλο θέατρο της *μυστηριώδους μοναχικής* να φαίνεται περισσότερο πιστευτό.

Αφού είχα φάει τη μισή μερίδα από το τηγανητό ψάρι με τις πατάτες, η Μίλισεντ Κορντίλια Κάλθροουπ-Νιούτον-Ρόουζ (επίσης, απίστευτο, πραγματικό όνομα) έκανε εντυπωσιακή είσοδο, ανοίγοντας με δύναμη και θόρυβο τις ξύλινες πόρτες της τραπεζαρίας.

Η Μίλι περπάτησε αδιάφορα στον άδειο χώρο στη μέση της αίθουσας, με τους γοφούς της να λικνίζονται λες και ήταν σε πασαρέλα. Οι ξανθιές της μπούκλες έπεφταν λυτές πάνω στους ώμους της, και τα σκούρα μπλε μάτια της μισόκλεισαν καθώς κοίταζε προσεκτικά προς το πλήθος. Η σχολική γκρίζα φούστα της ήταν σηκωμένη λίγο πιο κάτω από τη μέση της για να αναδεικνύει τα μακριά της πόδια, και η γραβάτα της κρεμόταν γύρω από τον λαιμό της σαν κάποιο αξεσουάρ μόδας. Πάντα έτσι φορούσε τη στολή της – ούτε καν οι δάσκαλοι δεν τολμούσαν να της κάνουν παρατήρηση.

«Πού είναι ο Χιου;» ρώτησε.

Η φωνή της ακούστηκε σε όλη την αίθουσα, αλλά κανείς δεν μίλησε. Εγώ ήμουν στην άλλη άκρη, όσο πιο μακριά μπορούσα από εκείνη. Κι όμως μαζεύτηκα. Ο Χιου σηκώθηκε από τη θέση του – είχε βουλευτεί ανάμεσα στους φίλους του μόλις λίγα μέτρα μακριά από τη Μίλι. Όπως κι εκείνη, ήταν απίστευτα όμορφος, με σγουρά ξανθά μαλλιά και ροδαλά μάγουλα. Σπάνια χαμογελούσε, το πρόσωπό του ήταν σμιλεμένο σαν πέτρινο γλυπτό, και ήταν πάνω από 1,80, με φαρδιούς ώμους από

τις τόσες ώρες που περνούσε στην προπόνηση. Θα μπορούσαν να καταλήξουν να είναι ένα διάσημο ζευγάρι μοντέλων, ήταν και οι δύο πολύ όμορφοι. Εννοώ, αν δεν την είχε απατήσει και δεν είχαν σκοτωθεί μετά.

«Εδώ είμαι, μωρό μου» είπε ο Χιου, βάζοντας τα χέρια στις τσέπες. Ακούστηκε σαν να βαριόταν αφάνταστα. «Τι τρέχει;»

«Τι τρέχει;» Η φωνή της Μίλι μόλις που έβγαине. «Μου είπες ψέματα, διπρόσωπο κάθ...»

«Α, το έμαθες». Ο Χιου έβγαλε τα χέρια από τις τσέπες και ίσιωσε τη χρυσοκόκινη γραβάτα του Χέιμπακλ. Η έκφρασή του έδειχνε έναν άνθρωπο αδιάφορο, σχεδόν παραιτημένο, λες και περίμενε να έρθει αυτή η μέρα. «Ίσως να μην πρέπει να το συζητήσουμε εδώ...»

«Με ΑΠΑΤΗΣΕΣ» ούρλιαξε η Μίλι. «Παλιοψεύτη, είσαι καθοίκι. ΚΑΘΟΙΚΙ». Πήγε ακριβώς μπροστά από το πρόσωπό του φωνάζοντας τη λέξη ξανά και ξανά σαν κουρδισμένο παιχνιδάκι που έχει κολλήσει.

Ο Χιου σήκωσε τους ώμους, μη δίνοντας σημασία στα λόγια που του πετούσε κατάμουτρα. «Νιώθω ότι πλέον είμαστε δύο διαφορετικοί άνθρωποι» είπε.

Φερόταν τόσο λογικά, που η μισή τραπεζαρία έδειχνε να συμφωνεί μαζί του, παρόλο που εκείνος ήταν ο άπιστος και η Μίλι αυτή που είχε δίκιο. Η Μίλι φάνηκε ότι ένωσε να αλλάζει το κλίμα υπέρ του Χιου επειδή ούρλιαξε, άρπαξε μια κανάτα με χυμό πορτοκάλι και πέταξε το ποτό στο πρόσωπό του. Ο χυμός έπεσε και πάνω στο πουκάμισό του.

«Τι στο διάολο!» είπε ο Χιου, τρίβοντας με μανία τα μάτια του. «Κάποιος να μου φέρει λίγο νερό... Μου το 'ριξε στα μάτια... με καίνε...»

Ο φίλος του Χιου, ο Έντι, πήγε να πιάσει την κανάτα με το νερό που ήταν μπροστά του, αλλά η Μίλι ήταν πιο γρήγορη. Πέταξε το νερό στον Χιου.

«Θέλετε να μάθετε όλοι με ποια με απάτησε αυτό το *κάθαρμα*;» Κουνούσε την άδεια κανάτα πάνω από το κεφάλι της.

Ο Χιου μάταια προσπαθούσε να ταμπονάρει μ' ένα βρεγμένο πανί τους κίτρινους λεκέδες πάνω στο μέχρι πρότινος κολαριστό λευκό πουκάμισό του με τα μάγουλά του να έχουν γίνει κατακόκκινα. «Θα αφήσει λεκέ» είπε. «Να πάρει, είναι αηδιαστικό, θα πρέπει να το πετάξω». Φαινόταν θυμωμένος περισσότερο για το λερωμένο πουκάμισό του παρά για τον χωρισμό με την κοπέλα του, με την οποία ήταν τρία χρόνια μαζί.

Οι δάσκαλοι στο κεντρικό τραπέζι πάγωσαν, κάποιοι είχαν μείνει στην κυριολεξία με το πιρούνι στο χέρι. Το προσωπικό της κουζίνας ήταν πίσω από τις πόρτες, παρακολουθώντας με έκπληξη. Κανείς ενήλικας δεν θα σταματούσε τη Μίλι προτού ξεστομίσει την αλήθεια. Ήξερα τι ερχόταν, και δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό.

Η Μίλι κοίταξε ξανά γύρω της, κι εγώ ευχήθηκα ακόμα περισσότερο να είχα φίλους για να καθίσω μαζί τους. Μόνη μου ένιωθα ευάλωτη, σαν μια αδύναμη γαζέλα έτοιμη να την κατασπαράξει ένα σιτάχ. Προσπάθησα να σκύψω κι άλλο, αλλά το βλέμμα της Μίλι ήταν ήδη καρφωμένο πάνω μου.

«Εσύ» πήρε ανάσα, και σταμάτησε μπροστά μου.

Όλοι γύρισαν να κοιτάξουν. Τα μάγουλά μου έκαιγαν από την ντροπή. Ο κόσμος άρχισε να ψιθυρίζει, η τραπεζαρία γέμιζε από τον ήχο που κάνουν τα φύλλα όταν θροϊζουν στο απαλό αεράκι.

Σκατά.

Δεν είχα ποτέ συνειδητοποιήσει περισσότερο την παρουσία της γλώσσας μου. Πάντα έτσι πίεζε τα δόντια μου;

«Πού είναι αυτή;» Η Μίλι υψώθηκε μπροστά μου, το άρωμά της από τριαντάφυλλο –σίγουρα επώνυμο, και σίγουρα πανάκριβο– ήταν αποπνικτικό. «Πού είναι αυτό το τσουλάκι που κλέβει αγόρια;»

Το μυαλό μου σταμάτησε, και ο λαιμός μου έκλεισε. Δεν μπορούσα να μιλήσω, ακόμα και να το ήθελα.

Ο Χιου σήκωσε τα μάτια από το κατεστραμμένο πουκάμισό του. «Άσε την Τζέιντ ήσυχη» είπε, κάνοντας ένα νεύμα, ενώ πετούσε το βρεγμένο χαρτομάντιλο πάνω στο τραπέζι. «Μ'εμένα είσαι θυμωμένη».

Θα ήταν ηρωικό αν δεν έσταζε ακόμα αποπάνω του αραιωμένος χυμός πορτοκάλι. Και δεν σκόπευα να τον διορθώσω μπροστά σε όλους, αλλά με τον τύπο ήμασταν μαζί στα περισσότερα μαθήματα από τα δεκατρία μου, και τρία χρόνια αργότερα ακόμη δεν ήξερε το όνομά μου. Δεν είναι και τόσο δύσκολο το Τζες για να το θυμάται κανείς.

Η Μίλι έριξε το κεφάλι πίσω και έβγαλε μια βραχνή κραυγή. Τα μαλλιά της πετάχτηκαν με μανία γύρω από το πρόσωπό της, ενώ τα μάτια της κοίταζαν παντού. «Κάθαρμα!» ούρλιαζε. «Κάθαρμα!»

Αναρωτήθηκα γιατί της άρεσε τόσο πολύ η λέξη *κάθαρμα*, και γιατί δεν είχε χρησιμοποιήσει ακόμη μια κανονική βρισιά, τελικά όμως θα έφτανε και σε αυτό, σαν μια τραγουδίστρια που ζεσταίνει τη φωνή της για το μεγάλο φινάλε ενός τραγουδιού. Άρχισε να εκτοξεύει στον Χιου κάθε βρισιά που υπήρχε, με τη φωνή της να γίνεται όλο και πιο επιβλητική όσο εκείνος δεν αντιδρούσε καθόλου στις προσβολές της.

«Με ντροπιάσες...»

«Εσύ ντροπιάζεις τον εαυτό σου, μωρό μου» είπε ο Χιου με ήρεμη φωνή.

«Πώς τολμάς να με λες μωρό σου. Θα σε σκοτώσω» ούρλιαξε, η μουτζουρωμένη μάσκαρά της την έκανε να φαίνεται σαν να είχε δυο μαυρισμένα μάτια. «Θα σε σκοτώσω» είπε, τονίζοντας μία μία τις λέξεις.

Και μετά το έκανε.

Όχι, πλάκα κάνω, δεν έγινε έτσι. Αν και αυτή η ιστορία θα ήταν πολύ πιο σύντομη και πολύ λιγότερο αγχωτική για μένα αν είχαν γίνει έτσι τα πράγματα.

Αντ' αυτού, η πόρτα της τραπεζαρίας άνοιξε και η κολλητή μου η Κλεμ μπήκε μέσα.

Όλοι την κοίταξαν, μαζί και η Μίλι.

Η οποία έβγαλε μια κραυγή τόσο δυνατή, που πάω στοίχημα ότι ακόμα και τα σκυλιά που ήταν δέκα χιλιόμετρα μακριά σήκωσαν τ' αυτιά τους και γάβγισαν.

Η Κλεμ σταμάτησε, σασιτισμένη.

Και η Μίλι όρμησε.

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ένας φόνος παραμένει ανεξιχνίαστος στο σικλοτροφείο της αριστοκρατίας... Έγραψε για τον τέλειο φόνο. Κάποιος τον διέπραξε.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΠΟΜΕΝΟΣ;

Όταν ο Χιου Χένρι Βαν Μπόρεν, ένα από τα πιο δημοφιλή και πλούσια παιδιά του σχολείου της Τζες Σουντάρι, βρίσκεται νεκρός, οι μαθητές σοκάρονται και αναρωτιούνται για την ταυτότητα του δολοφόνου... Η Τζες, μια μαθήτρια με αυστηρές οδηγίες να διατηρήσει το μητρώο της καθαρό, καθώς διαφορετικά κινδυνεύει να χάσει την υποτροφία της, βρίσκεται στο επίκεντρο της έρευνας όταν αποκαλύπτεται ότι ο Χιου πέθανε ακριβώς όπως ένας χαρακτήρας σε διήγημά της.

Και μετά η Τζες λαμβάνει ένα ανώνυμο μήνυμα στο κινητό με ευχαριστίες για την έμπνευση.

Με τον χρόνο να πιέζει, η Τζες γνωρίζει πως, αν δεν λύσει το μυστήριο, θα έχει τελικά κάτι κοινό με τον Χιου Χένρι.

ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ ΝΕΚΡΗ.

www.minoas.gr

9 786180 252682
ISBN 978-618-02-5268-2

ΚΩΔ. 23038